

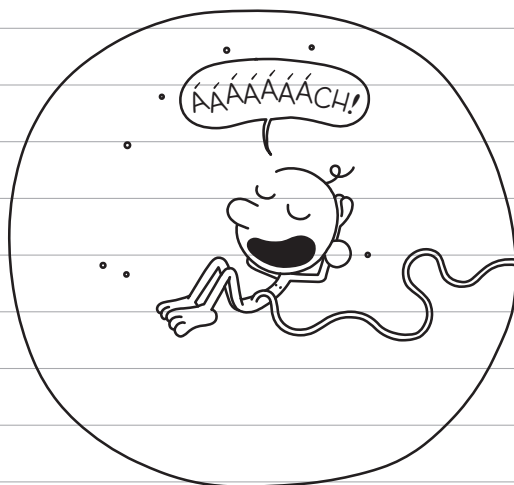
LEDEN

Neděle

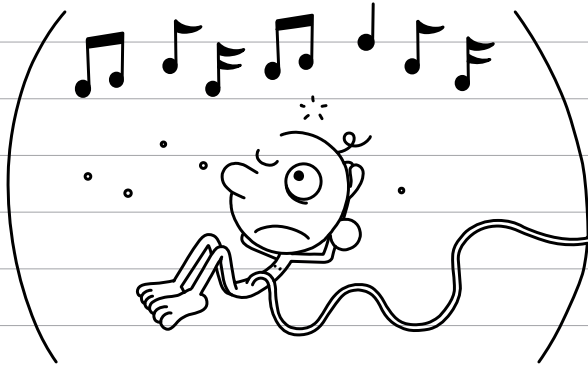
Mrzí mě, že jsem si tyhle zápisky nezačal vést mnohem dřív. Až jednou bude někdo psát můj životopis, určitě se bude vyptávat na spoustu věcí, co se staly předtím, než jsem začal chodit na druhý stupeň.

Naštěstí si pamatuju skoro všechno, co se mi stalo od té doby, kdy jsem se narodil. Dokonce si pamatuju i to, co se dělo, NEŽ jsem se narodil.

Tenkrát jsem si jen tak pěkně plaval ve tmě, dělal kotrmelce a schrupnul jsem si, kdy se mi zachtělo.

Pak mě jednou uprostřed noci příjemného schrupnutí vzbudily takové divné zvuky zvenčí.

Nejdřív jsem nevěděl, co to kruci slyším, ale později jsem zjistil, že to mi tam máma pouštěla muziku přes reproduktorky, co si položila na břicho.

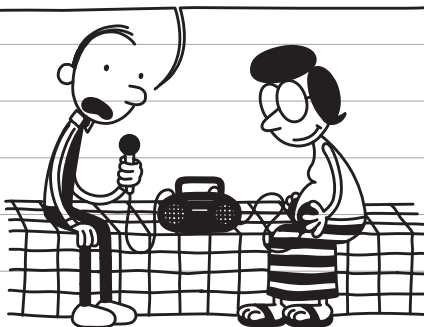
Máma si nejspíš myslěla, že když mi bude každý den pouštět vážnou hudbu, tak ze mě vyroste nějaký génius nebo co.

K těm repráčkům byl ještě mikrofon, a když máma zrovna nepouštěla muziku, vykládala mi o všem, co dělala.

A když se táta vrátil z práce, máma ho donutila, aby mi taky vyprávěl všechno, co se za ten den stalo JEMU.

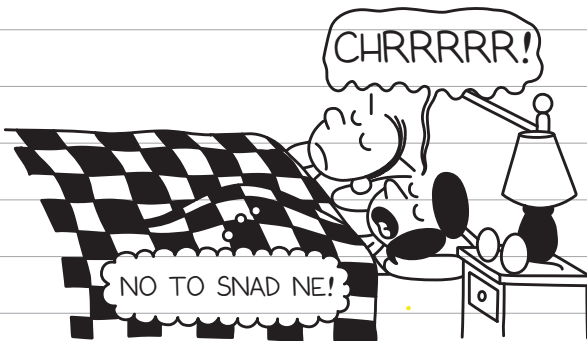
... NO A TAK POVÍDÁM BILLOVI:
„ALE JÁ JSEM TU T1044 PODE-
PSAL,“ A OTOČIL JSEM PAPÍR, ABY
SE O TOM MOHL PŘESVĚDČIT.

Ale ani tím to ještě neskončilo. Každý večer, než si máma šla lehnout, mi půl hodiny četla.

Problém byl v tom, že můj spánkový režim se ani trochu neshodoval s tím máminým. Takže když ona spala, já byl vzhůru.

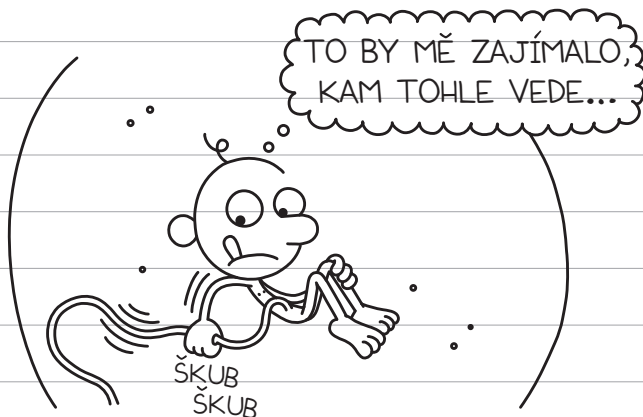

Ale dneska mě dost mrzí, že jsem tenkrát při tom čtení nedával lepší pozor.

Minulý týden jsme měli ve škole test o jedné knize a já se k ní ještě nedostal. Byl jsem si skoro jistý, že to byla ta, co mi máma tenkrát před narozením četla, ale žádné podrobnosti jsem si z toho nepamatoval.

Ten týden, co máma četla tu knížku, jsem měl na práci asi něco jiného.

Nejlepší na tom celém je, že máma **NEPOTŘEBOVALA** žádné reproduktory, abych ji slyšel.

Byl jsem totiž v ní, takže jsem musel slyšet všechno, co říkala, ať jsem chtěl, nebo ne.

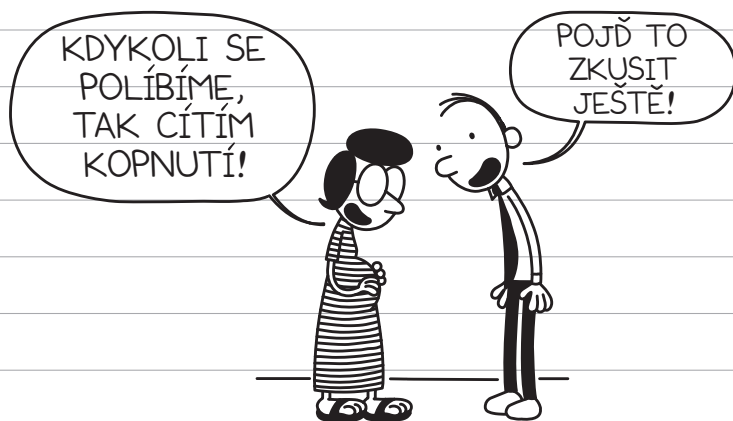
Taky jsem slyšel skoro VŠECHNO, co se dělo venku. Takže když se máma s tátou začali ocucávat, musel jsem to poslouchat taky.

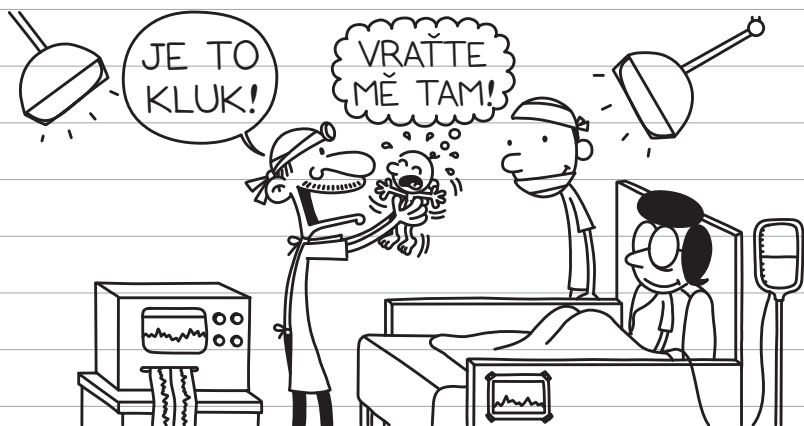
Nikdy jsem nebyl nadšený, když se lidi kolem mě objímají a tak, ZVLÁŠŤ když to jsou moji rodiče. Pokusil jsem se jim to zarazit, ale nějak to nikdy nepochopili.

Vlastně at' jsem dělal, co jsem dělal, jen jsem to ZHORŠIL.

Po několika měsících takovéhohle života jsem prostě musel pryč, a proto jsem se narodil o tři týdny předčasně. Jenže když jsem v porodnici ucítil tu zimu a oslepilo mě prudké světlo, okamžitě mě mrzelo, že jsem nezůstal, kde jsem byl.

Když jsem se dostal ven na svět, měl jsem hrozný spánkový deficit a taky dost mizernou náladu. Takže až někdy uvidíte fotku novorozence, už víte, proč vždycky vypadá našťvaně.

